Pärraſt ſedda aiwſime tükki aega üksteiſega jutto, mis ſuremaſt ſeſt olli, et üks töiſega tuttawaks ſaime.

Nüüd kanti toiduſt lauale, ja meid palluti Tönnuga ka lauа jure astuda, kus köik Paisto perre rahwas kous ollid. Pawel istus lauа otſas ja ütles peaſt laulo ſannad ette:

Oh! ſuur Jummal, kule heldeſt
Meie tänno-laulo heält,
Et Sa meid ſiitſadik järgeſt,
Olled toitnud üllewelt.
Wötta nüüd mo ſüddant wasto,
Mis kül muſt ja rojane,
Kule meie tänno-laulo,
Anna andeks meie wöllad!
Aeg kei asjad löppetab,
Jummal ikka armaſtab.

Pärraſt ſalmi laulmiſt touſis meie tuttaw Tio püsti ja lugges: »Keikide ſilmad lootwad Jsſand ſinno peale» n. t. ſ. »Kui nüa ſedda wadderile woikſin wälja öelda, mis wiſi ſe kenna laps lugges, ja ſaaksid ennaſt üllewägga römuſtama; ſe puhhas heal, ilma laitmatta luggemiſſe wiis ja temma tössine lahke olleminne, ſe wois mind uenda ligutada, nago polleks ma ialgi ueid

ſanno enne kuulnud, mo ſilmad ſaid märjaks, mis ma kellegile ei tahtnud näita, ja ma ei lausnud ſannagi keigeſt ſeſt, mis mo ſüdda tundis.)

Peale ſelle wöttis Pawel puddeli lauа pealt, kus punnaſt wina ſees olli, wallas wälja ja ütles: Au olgo Jummalale körges, kes meid ſiitſadik armolikkult ſaatnud. Wöttis ſiis keige esmalt ühhe klaſi, ſiis anti meile Tönnoga, ja ſiis keige perrele. Seal jures räkis Pawel, kuida temma perre ſel ſuil keik tö wiſi pärraſt teinud ja ſainа kulelikkud olnud, mis eeſt ta neid tännas, ja kuida Jummal keik heaste laskнud korda minna. Sömaaeal ei actud ühtegi jutto, mis mul nattuke wöeras olli. Pole tumni pärraſt ollid jälle keikide käed kous, ja Pawel ütles ette:

Meid Jummal Jeſſa önniſta!
Oh Poeg! meil hoia armuga,
Mis olled meile annud.
So ſannaga meid walgusta
Oh Pühha Waim! ſo wäega,
Meid ſago uskus hoitud.
Nüüd pallume Sind allati:
Meil olgo rahhu otſani.

Peäle ſalmi laulmiſt käis ölle kan korda kaks ümber lauа, ſedda jues wois keige perre rahwa

Eesti-rahwa mÃƒÂ¶nnus Kalender 1872, lk. 24